

lluità fins a ésser consagrat com artista en un concert donat a Londres, en el que interpretà d'una manera magistral les obres de violoncel·lo d'en Bach, i en les quals es una especialitat. Sos triomfs han consolidat son justificat nom mundial.

De retorn del estranjer sigué nomenat professor del Conservatori i de la Escola Municipal de Barcelona, fundant la Societat de càmera amb artistes del nóm de Gálvez, Crickboom i Rocabruna.

Son entussiasme per la direcció d'orquestra no té límits. Ha dirigit la sinfonia de Moor, en l'Associació de Barcelona, i altres obres simfòniques en diferents punts.

Com a compositor, té escrites algunes obres per a piano, violí, violoncel·lo i orquestra. La seva obra més interessant es *La visió de Fray Martí*, per a chorus, solo, orgue i orquestra.

Té diferents condecoracions espanyoles, i és un admirador dels nostres músics.

Actualment es a Madrid en quina població donará uns quants concerts, que son esperats amb veritable interés per tots els aimants de la música i de la crítica musical especialment.

Des de aquestes terres desitjem a n'en Pau Casals un éxit més als que ja té conquerits.

¿No veiem, sense moure'ns d'Espanya, defensar del Govern estant o dels orgues de Govern el dret indiscutible de Portugal a disposar de la seva sort? I ¿no són els mateixos defensors d'aquest dret els que'l neguen a tota altra personalitat ibèrica? ¿Es que hi ha una major diferencia entre Castella i Portugal que entre Castella i Catalunya? La historia ens diu que no. Pel contrari, entre castellans i portuguesos el parentiu és en tots conceptes molt més segur. L'origen d'ambdúes nacionalitats és el mateix. Llur pare comú és D. Pelayo.

En canvi el parentiu amb Catalunya vingué per aliança. Catalunya nasqué de molt distint origen, i si intervingué en les relacions familiars dels altres territoris de la península hispànica, fou després d'haver-se confederat amb Aragó i obligada pels antecedents d'aquest reialme, no pels propis. I, així i tot, seguí la seva ruta independentment dels altres nuclis peninsulars. Doncs, malgrat tot, els nostres centralistes a ultrança veuen en Portugal una nació ben definida i identifiquen en una altra de sola tota la resta del territori ibèric. Es la forga del fet consumat que se'ls imposa, obligant-los a caure en la major inconseqüència. Encara que també, en el fons, podria haver-hi en el seu obrar una consèqüència excessiva que els fes preferir el règim uniformat sense el territori portugués, que la veritable unitat ibèrica a base de respectar els atributs de les nacionalitats que hi entressin.

J. MORATO I GRAU.